

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centraleta Girona: 972 18 64 00
Centraleta Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Güell, 68. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.
Vicedirector: Carles Ribera (Política).
Directors adjunts: Jordi Grau (Girona), Pepa Masó (Societat), Joan Ventura (Informació Cultural), Xevi Sala (Opinió, Formats Especials i coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ramon Roca (L'Econòmic i Informació econòmica), Miquel Riera (Presència, Tancament i Informació internacional), Joan Rueda (Ciutats i Informació local), Lluís Martínez (coordinació amb El Punt Avui Televisió).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultural), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castillón i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.
Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (El 9) i Carles Gri (Serveis al Lector).
Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Marc Massot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).
Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch.
Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

EL POETA VA MORIR
EL 20 DE DESEMBRE
DE 1911

Josep-Lluís
Carod-Rovira

Polític i escriptor

20-D, Maragall

Tal dia com avui, el 20 de desembre de 1911, moria el poeta Joan Maragall. Al costat de la seva significació estrictament literària o cultural, va tenir també una altra dimensió de caràcter cívic o moral, alçant la seva veu lliure davant certes injustícies, cosa que li va fer guanyar respecte entre àmplies franges de la societat catalana i, alhora, també crítiques per part d'alguns sectors benestants o més conservadors. Modern, obert, europeista, cosmopolita i també iberista, partidari de l'entesa entre la diversitat de pobles i cultures de la Península, lluny d'hegemonismes i unitarismes, Maragall va mantenir una relació d'amistat amb Miguel de Unamuno, expressada mitjançant una rica correspondència. Ambdós van influir-se mútuament, tot i l'existència de discrepàncies ideològiques evidents.

PERÒ, PEL QUE FA a la qüestió nacional, el darrer Maragall va adoptar posicions més obertament paraindependentistes, davant la impossibilitat d'Espanya de convertir el seu estat en un espai on la diversitat plurinacional existent pogués viure-hi i expressar-s'hi amb comoditat. No era tant, doncs, un independentisme de sortida, sinó d'arribada, pel rebuig històric espanyol al reconeixement de la diversitat com un valor positiu i una riquesa

cultural. El 1893, criticant els escriptors catalans que escrivien en castellà, va assegurar: "No podem pensar a cercar la normalitat, l'equilibri del nostre esperit i del nostre llenguatge, en l'oblit del català i en la castellanització dels nostres sentiments i les nostres idees, sinó en el segon terme de la disjuntiva, en la integració de tota la nostra cultura literària dintre la llengua catalana dignificada." En el text *La independència de Catalunya*, escrit dos anys més tard, però aparegut 21 anys després de la seva mort, va escriure: "El pensament espanyol és mort. No vull dir que no hi hagi espanyols que pensin, sinó que el centre intel·lectual d'Espanya ja no té cap significació ni eficàcia actual dintre el moviment general d'idees del món civilitzat. [...] hem de creure arribada a Espanya l'hora del campí qui puga, i hem de desfer-nos ben de pressa de tota mena de lligam amb una cosa morta." I alertava també de com Madrid aprofitava el talent català mirant de "nodrir-se'n atraiant-lo, assimilant-lo i donant-lo després com a vida intel·lectual espanyol."

El darrer Joan Maragall adopta posicions més obertament paraindependentistes

la": "Afalaguen els nostres escriptors i artistes, els adulen, s'apropien de la seva susceptibilitat [...] fent-los veure que Catalunya és un medi massa reduït i massa industrial perquè les arts de la intel·ligència puguen donar per viure, i que a Madrid guanyaran més fàcilment honra y provecho."

L'ACTITUD DE MARAGALL és també contundent quan es refereix a la influència negativa dels mitjans de comunicació, per la seva pràctica assimilista, i recomana que cadascú faci un acte de voluntat dient: "No llegiré cap periòdic de Madrid, ni cap periòdic que inspiro el seu criteri en lo de Madrid", tot denunciant "la poca substància i lo ridícul dels clixés de la premsa madrilenya o amadrilenyada". I conclou taxativament: "El dia que Catalunya s'hagués deslliurat del teatre i de la premsa de Madrid (i de la d'aquí que encara es fa a la madrilenya), la nostra independència intel·lectual estaria molt avançada; i que el dia que la nostra independència intel·lectual siga complerta, lo demés serà lo de menos, i Catalunya formarà part d'Europa." El 1906, afirmava: "Enfortint la nacionalitat s'arriba a la mundialitat; però d'una vaga mundialitat, abstracta, mai s'ha arribat ni s'arribarà a fer-ne cap nació." No és estrany, doncs, que un dels seus poemes més coneguts acabi, precisament, amb un inequívoc "Adéu, Espanya!", adéu que, ara mateix, subscriu ja públicament el sol nét que té en la política. Una Catalunya viva, moderna i europea, només té futur fora d'Espanya. No és mala cosa de recordar-ho, avui, 20 de desembre, més de cent anys després dels mots maragallians...

La columna

Matthew Tree

Estatal

Avui, no veuré pas els resultats de les eleccions generals espanyoles perquè quan comencin a treure el nas als televisors de la Nación, seré al cinema, mirant l'última pel·lícula de Stephen Spielberg. I hi seré a gust, atès que aquestes eleccions em donen la mateixa sensació que les estatals al RU (i a molts altres llocs): que, sigui el que en sigui el desenllaç, la seva funció de fons és la de protegir els interessos de l'estat amb l'aval d'una majoria parlamentària. I punt. Aquest cop, l'aparició en escena d'uns partits nous pot fer l'efecte que a partir de demà hi haurà algun canvi, però costa endevinar quin.

Dels partits estatals novells, Podemos promet més o menys el que prometia el PSOE dels anys 70 (una república federal amb dret a l'autodeterminació) però per aconseguir-ho haurà de posar en marxa

És difícil no recordar que a les últimes eleccions al RU i França, la sorpresa de debò l'han donat els partits escocesos i corsos

un procés improbable que requereix el suport de dos terços a les Corts i al Senat seguit de noves eleccions seguit d'un referèndum a la pell de brau sencera. Ciudadanos, per contrast, vol aprofitar-se de la seva estratègia habitual de policia somrient i policia sorrut (Rivera/Cañas; Rivera/Arrimadas; i Girauta, que fa ambdós papers ell tot sol) per blindar l'estat espanyol i deixar les llengües no castellanes que s'hi parlen, a l'estacada. El PSOE vol solucionar els problemes reals de la gent, però es reserva el dret a decidir de quins problemes es tracta. El PP -liderat per un senyor que últimament té certs problemes a l'hora d'expressar-se en l'únic idioma que domina- s'ha limitat a dir que vol una Espanya seriosa i espanyola.

Vist aquest panorama, és difícil no recordar que a les últimes eleccions al RU i França, la sorpresa de debò (fins i tot a escala internacional) l'han donat els partits escocesos i corsos, potser perquè ells, sent trencadors d'esquemes, s'escapen del joc electoral habitual. De fet, avui és ben possible que els partits sobiranistes catalans facin un paper semblant. Quan hagi sortit del cinema, potser sí que engegaré la tele.

EL
DIBUIX

Fer

